

Hồi 30

Tình Của Nàng, Nợ Cũng Của Nàng

Hàn đại ca... Hàn đại ca!

Tuyết Trâm nhìn quanh. Nàng biết được mình vừa thoát chết bởi phía dưới vực là đồng dây leo lâu ngày bện thành một võng lưới đỡ lấy họ. Nếu không có đồng dây leo này có lẽ thân xác Tuyết Trâm đã hóa thành tro bụi.

Tuyết Trâm không thấy Quân Đạt liền liền tưởng đến cái chết đã đến với chàng. Nàng nghĩ thầm:

- "Mình may mắn rơi trên đồng dây leo này, lỡ Quân Đạt không được may mắn như mình thì sao?"

Nghĩ như vậy, Tuyết Trâm lo lắng vô cùng, nàng bắt tay lên miệng gọi lớn:

- Hàn đại ca...

Tiếng của Tuyết Trâm lồng lộng vang lên do vách núi vọng lại.

- Quân Đạt, huynh ở đâu? Quân Đạt!

Mặc cho nàng hét đến khản cổ, nhưng không có tiếng Quân Đạt đáp trả lại. Tuyết Trâm phi thân xuống khỏi đồng dây leo, nàng quan sát chung quanh mới nhận ra nơi mình đứng có một địa thế kỳ lạ. Nếu có trí tưởng tượng một chút, có thể nói Tuyết Trâm đang ở trong một cái hồ lô khổng lồ do thiên nhiên tạo thành.

Tuyết Trâm nhìn quanh tìm Quân Đạt:

- Quân Đạt, chàng đang ở đâu?

Tuyết Trâm bới đồng dây leo, nhưng vẫn không tìm ra tung tích của chàng.

Nàng buột miệng nói:

- Sao lạ kỳ vậy? Dù chàng có chết thì xác vẫn phải còn chứ.

Nghĩ đến đó Tuyết Trâm lắc đầu xóa những ý tưởng bi ai ra khỏi ý niệm mình. Nàng thở dài nói:

- Nhứt định chàng không chết. Nếu chàng chết thì mình cũng chết theo chàng. Đây có thể là cái huyết của mình và chàng. Ông trời đã an bài như vậy rồi.

Cùng với những lời than vãn đó, Tuyết Trâm quyết định đi tìm xác Quân Đạt để được chết bên cạnh chàng.

Nghĩ như vậy, Tuyết Trâm toan rảo bước thì nghe tiếng Quân Đạt cất lên ngay sau lưng mình:

- Nàng tìm ta để làm gì?

Tuyết Trâm quay ngoắt lại, cất tiếng mừng rỡ nói:

- Hàn đại ca!

Nhưng đáp lại sự phấn chấn của Tuyết Trâm, Quân Đạt đứng đung khoanh tay trước ngực nhìn nàng.

Thấy thái độ đung dung và ánh mắt hần học của Quân Đạt, Tuyết Trâm không khỏi ngỡ ngàng hỏi:

- Sao đại ca nhìn muội bằng ánh mắt hần học vậy?

- Tại sao ư, sao nàng không tự hỏi lại mình?

Nghe Quân Đạt hỏi ngược lại mình, Tuyết Trâm càng sững sờ hơn.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm nói tiếp:

- Ông trời thật là khéo bày để ta và nàng cùng chết chung trong tuyết vực u ám này.

- Hàn đại ca nói gì muội không hiểu.

Quân Đạt cười nhạt, trừng mắt nhìn Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm:

- Nàng có vì những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọa Long không?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Muội phải đoạt những ngọn tiểu kỳ đó cho sư thái.

Quân Đạt hừ nhạt một tiếng:

- Thế thì nàng còn gì để nói nữa không Tuyết Trâm! Trước đây trong hang doi, Quân Đạt đã hồ đồ làm những chuyện mà đại trượng phu không nên làm, nhưng xét cho cùng ta cũng đã đền lại cho nàng ngọn tiểu huỳnh kỳ. Thế thì xem như chúng ta chẳng còn nợ nần gì nhau nữa. Ngày hôm nay, nàng lại cùng sư thái của nàng đoạt tiếp ngọn tiểu kỳ, nếu rời khỏi tuyết vực này, Quân Đạt sẽ đòi lại tất cả những lá tiểu kỳ trên giang hồ.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Hàn đại ca nói gì kỳ vậy? Tuyết Trâm không muốn đoạt tiểu kỳ của đại ca đâu.

- Hừ, nàng coi ta là đứa bé lên hai đấy à. Giữa Quân Đạt và nàng chẳng còn gì nữa đâu. Nợ ta đã trả, còn tình thì chẳng còn để ta bận bịu.

Quân Đạt nói xong những lời bạc tình đó quay lưng thả bước bỏ đi. Tuyết Trâm nhanh như cắt trở luôn Bát Quái Mê Tông bộ lướt qua chắn ngang đường đi của Quân Đạt.

Nàng giang hai tay:

- Hình như trong ý niệm của đại ca không còn coi Tuyết Trâm như hôm nào ở hang dơi?

- Đúng.

- Tuyết Trâm đã làm gì chứ?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Bởi vì ta đang nghi ngờ nàng.

- Nghi ngờ gì?

- Muu sâu kế độc của một dâm nữ chỉ muốn đoạt lấy những ngọn tiểu kỳ của ta.

Tuyết Trâm tròn mắt. Dung diện thanh tú, giai nhân của nàng thoáng ửng hồng vì thẹn, và vì giận. Tuyết Trâm cảm thấy sự phẫn nộ càng lúc càng dâng trào đến độ nước mắt trào ra hai bên khóe.

Nàng rít lên từng tiếng một:

- Sao Hàn đại ca gọi Tuyết Trâm là dâm nữ?

Quân Đạt cau mày hỏi ngược lại nàng:

- Nàng không phải là dâm nữ sao?

- Tuyết Trâm mà là một dâm nữ ư?

Dung diện nàng biến sắc xanh rờn. Nàng tự lặp lại câu hỏi của mình:

- Ta là một dâm nữ ư? Quân Đạt sao lại nghĩ Tuyết Trâm là một dâm nữ, phải chăng khi con ong đã tổ đường đi lối về thì chẳng màng đến cánh hoa toi tả?

Quân Đạt ngượng ngịu đáp trả nàng:

- Ta đã đền lại cho nàng ngọn tiểu huỳnh kỳ!

- Ngọn tiểu kỳ đó có thể đền được sự trong trắng của Tuyết Trâm sao? Tuyết Trâm không ngờ Quân Đạt là một kẻ đề tiện, bỉ ổi, một kẻ vô liêm sỉ như vậy. Tuyết Trâm sẽ trả lại cho người những ngọn tiểu kỳ nhưng nhất định bắt người phải chết dưới tay Tuyết Trâm.

Nàng lắc đầu:

- Món nợ của người đối với ta nặng như Thái Sơn, sâu như Đông Hải mà muốn trả món nợ đó chỉ có cái mạng của người mới có thể trả nổi.

Tuyết Trâm nghiêng rằng, rồi bất ngờ thi triển tuyệt thức Khai Vân Tích Địa nhằm thẳng Quân Đạt tập kích. Thế công của nàng trong lúc phần nộ được phát triển đến mười thành chân âm, nên sức mạnh ào ào như sóng biển ba đào bủa chụp xuống Quân Đạt.

Thấy Tuyết Trâm bất ngờ tập kích mình Quân Đạt không cần tránh né, bởi trong đầu chàng lóe lên ý niệm Tuyết Trâm đã bị chàng lật bộ mặt thật nên muốn hạ thủ chàng luôn, cùng với ý nghĩ đó, Quân Đạt vận công thi triển tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng hứng lấy chuồng kinh âm nhu của Tuyết Trâm.

- Chát...

Âm thanh khô khốc phát ra do chuồng và chỉ chạm thẳng vào nhau. Xét về thực lực lúc này, Tuyết Trâm không phải là đối thủ của Quân Đạt bởi trong nội thể của chàng đã có tinh khí của Liên Hoa Bạng, nên sau âm thanh khô khốc đó Tuyết Trâm bị chỉ kinh hất lùi lại ba bộ chới với, trong khi Quân Đạt vẫn bình nhiên đứng như pho tượng vững chãi.

Tuyết Trâm rung mình ọi luôn một bùm máu bầm. Về mặt nàng biến sắc trông vô cùng thương cảm.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Người hãy hạ thủ Tuyết Trâm luôn đi, kéo sau này ra khỏi tuyệt vực người sẽ hối hận đó.

Quân Đạt nhìn trả lại nàng:

- Ta không giết nàng đâu, mà chỉ không muốn gặp mặt nàng nữa thôi.

- Được, ngay ở đây người cũng sẽ không gặp mặt Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm vừa nói vừa gượng thi triển Bát Quái Mê Tông bộ phát chỉ kẻ một đường thẳng cắt ngang trước mặt mình. Nàng chỉ vạch đường vừa mới kẻ:

- Đây là ranh giới chia hai giữa ta và ngươi. Nó là bức tường vô hình chia cắt Tuyết Trâm và Quân Đạt. Trong một hố huyệt sẽ có hai con người sống chẳng nhìn mặt nhau, chết mỗi người một nẻo.

Tuyết Trâm rít một hơi chân khí rồi ngồi kiết đà dưới đất vận công điều tức.

Quân Đạt nhìn nàng thoáng một chút sững sờ, nhưng những lời cương quyết của Tuyết Trâm khiến cho chàng không biết phải hành xử như thế nào nữa. Trong tình thế này mặc dù hai người cùng một cảnh ngộ nhưng giữa họ là một sự ngăn cách vô hình, mà mỗi người tự tạo ra.

Quân Đạt thở dài, rồi bắt chước Tuyết Trâm ngồi xuống vận công điều tức. Chàng cố xua những tạp niệm trong đầu mình nhưng những ý niệm hỗn độn vẫn nổi lên.

Quân Đạt tự kiểm lại tất cả những gì đã xảy ra giữa chàng với Tuyết Trâm.

Quân Đạt tự hỏi mình:

- "Nếu không có Tuyết Trâm bao nhiêu lần cứu mạng mình thì giờ đây mình đã ra sao. Nếu không có Tuyết Trâm mình đã bỏ xác bởi Phong Tinh Cổ Thi và Ma Thần Cát Già. Nếu không có Tuyết Trâm mình cũng đã loạn thần cuồng trí bởi Cương Thi Đại Pháp. Nếu không có Tuyết Trâm thì hôm nay đã là ngày giỗ đầu của mình rồi. Mình nợ Tuyết Trâm nhiều quá."

Quân Đạt lắc đầu thở dài.

Chàng khẽ liếc mắt nhìn qua Tuyết Trâm, thấy nàng vẫn ngồi bất động, nhưng hai bên khóe như có hai hạt ngọc lưu ly phản chiếu ánh nhật dương đã xế bóng. Hai hạt ngọc lưu ly kia chẳng phải gì xa lạ mà chính là hai giọt nước mắt uất hận của nàng.

Đôi vai Tuyết Trâm khẽ rung nhẹ.

Quân Đạt sững sờ:

- "Nàng đang khóc chăng?"

Ý nghĩ đó khiến trong tâm Quân Đạt trào lên một nỗi niềm thương cảm, xót xa. Chàng buột miệng gọi khẽ:

- Tuyết Trâm!

Mặc dù nghe Quân Đạt gọi tên mình nhưng Tuyết Trâm không màng quay lại nhìn Quân Đạt. Với nàng bây giờ chỉ còn nỗi đau tình bị người phụ bạc, cùng nỗi xót xa cay đắng dâng ngập tâm ý.

Không nghe Tuyết Trâm trả lời mình Quân Đạt gọi tiếp:

- Tuyết Trâm!

Nàng vẫn im lặng, nhưng nước mắt lại trào ra. Quân Đạt thở dài, đứng bật dậy. Chàng toan bước qua vạch đường cắt ngang giữa hai người, nhưng Tuyết Trâm đã nghiêm giọng nói:

- Nếu như Quân Đạt bước qua vạch giới hạn giữa Tuyết Trâm và Quân Đạt thì Tuyết Trâm sẽ tự đoạn mạch chết ngay lập tức.

Giọng của nàng vừa nghiêm khắc vừa cương quyết khiến cho Quân Đạt phải dừng lại bên vạch giới cấm giữa nàng và chàng.

Quân Đạt thở ra, ôn tồn nói:

- Dù muốn sống, chúng ta cũng không sống được trong tuyết vực không có sinh lộ này. Tại sao ta và nàng lại tự làm khổ nhau?

Mặc cho Quân Đạt nói, nhưng Tuyết Trâm vẫn im lặng. Sự im lặng của nàng như một bức tường vô hình, nặng nề chia cắt họ.

Quân Đạt thở dài, lắc đầu đứng nhìn Tuyết Trâm. Chàng không biết dùng lời gì để phân giải nữa mà đành chấp nhận với sự chia cắt nặng nề này. Quân Đạt giờ đây chỉ còn biết tự trách mình sao lại quá hồ đồ, chưa tìm hiểu căn nguyên căn cớ đã gán cho nàng những độc danh.

Thời gian trôi qua dần, khi bóng đêm chụp xuống tuyết vực, sương khuya phủ một lớp màn trắng mờ nhạt, giữa hai người càng có một khoảng cách xa xôi diệu vợi. Quân Đạt chợt lo lắng cho Tuyết Trâm sẽ nhiễm khí độc sương lạnh trong tuyết vực ẩm thấp này.

Chàng buột miệng gọi:

- Muội muội!

Tuyết Trâm vẫn không đáp trả lại chàng.

- Muội không nghe huynh nói sao?

Vẫn là sự im lặng của Tuyết Trâm.

Quân Đạt thở dài nói:

- Tuyết Trâm, muội không cảm thấy lạnh sao?

Tuyết Trâm vẫn im lặng.

Quân Đạt càng lo lắng hơn. Nhìn qua màn sương khuya giá lạnh, Quân Đạt ngỡ như Tuyết Trâm đã đóng băng bởi khí độc sương khuya.

Quân Đạt bậm môi, quyết định phải vượt qua vạch giới hạn, nếu cần thiết sẽ cách không phóng chỉ, bế tĩnh huyết của Tuyết Trâm để nàng không đoạn mạch mà tự vẫn.

Với ý nghĩ đó, Quân Đạt âm thầm vận hóa nguyên ngưng rồi bất thần trở Thần Hành Quỷ Cước, tuyệt kỹ khinh công thượng thặng mà sư phụ đã truyền thụ cho chàng, lướt qua vạch giới hạn.

Mặc dù chàng đã vượt qua rồi, nhưng Tuyết Trâm vẫn ngồi bất động, Quân Đạt cau mày, thoáng một chút hốt hoảng. Chàng vội nắm lấy hổ khẩu Tuyết Trâm bắt mạch.

Mạch của nàng thật là yếu ớt, ngỡ như sắp ngưng bất cứ lúc nào, còn toàn thân nàng thì nóng hừng hực, chẳng khác nào than hồng.

Quân Đạt lo lắng vô cùng bèn buột miệng gọi:

- Muội muội!

Mặc cho chàng gọi, Tuyết Trâm vẫn không trả lời chàng. Thật ra nếu Quân Đạt còn chần chờ thêm chút nữa thì Tuyết Trâm đã hồn lìa khỏi xác bởi khí độc của tuyết vực. Quân Đạt không bị nhiễm khí độc sương lạnh của tuyết vực bởi vì trong nội thể của chàng đã có tinh khí của Liên Hoa Đẳng.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Nhất định Tuyết Trâm đã nhiễm khí độc nơi tuyết vực này rồi."

Nghĩ như vậy, Quân Đạt liền vận hóa chân ngưng truyền qua Tuyết Trâm. Đón nhận lấy chân ngưng của Quân Đạt, thân thể của Tuyết Trâm từ từ mát lại, mạch của nàng đập đều hòa hơn.

Quân Đạt mừng vô cùng, nhưng khi vừa thu hồi nguyên khí thì hiện tượng cũ lại bắt đầu tái phát. Chàng cau mày:

- Tại sao lại như vậy? Chân khí của mình chỉ có thể áp chế khí độc không cho thâm nhập vào nội thể Tuyết Trâm. Nhưng nếu không có chân khí thì khí độc lại tiếp tục thâm nhập.

Quân Đạt sức nghĩ đến trong nội tạng của mình có tinh khí Liên Hoa Đẳng. Nghĩ như vậy, chàng không ngần ngại cắn đầu ngón tay chích máu nhỏ vào miệng Tuyết Trâm, đồng thời vẫn tiếp tục truyền nguyên khí trong nội thể qua cho nàng.

Nửa khắc trôi qua, Quân Đạt mệt rã rời nhưng ngược lại Tuyết Trâm đã biến đổi sắc diện trở lại bình thường. Nàng như người ngủ say trong vòng tay người tình mà chẳng một chút mộng mị.

Quân Đạt thở dài, thu hồi nguyên khí. Đến lúc này chàng mới thở phào nhẹ nhõm nhìn dung diện của Tuyết Trâm.

- Quân Đạt không thể để nàng ra đi một mình được.

Ánh trăng từ từ lên cao, rọi ánh sáng nhàn nhạt xuống tuyết vực tạo ra một khung cảnh vừa nên thơ, vừa tĩnh lặng pha một chút ma quái từ những gò đá cheo leo trên vách. Dưới ánh trăng huyền hoặc, linh động, Quân Đạt ôm choàng lấy Tuyết Trâm để che chắn khí độc sương khuya cho nàng. Chàng nghe được tiếng tim đập nhịp nhàng, ngửi được hơi thở dịu dịu và mùi thơm của mái tóc Tuyết Trâm.

Quân Đạt sức nghĩ:

- "Nơi a tỳ chúng ta sẽ gần nhau mãi mãi."

Ánh trăng rọi xuống hai người, in bóng họ chồng lên nhau. Chính hai chiếc bóng lung linh đó tô điểm cho khung cảnh nơi tuyết vực thêm thi vị.

Quân Đạt nhìn bóng của mình và Tuyết Trâm, chạnh lòng ân hận những lời mình đã nói với nàng. Càng hối hận bao nhiêu, thì càng thương cảm cho nàng bấy nhiêu.

Quân Đạt nhìn nàng một lúc rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Quân Đạt giật mình đã thấy ánh nhật quang chói chang, nhưng Tuyết Trâm đã không còn bên cạnh nữa. Quân Đạt đảo đảo nhìn quanh, đưa tay lên miệng gọi lớn:

- Tuyết Trâm... Tuyết Trâm... Tuyết Trâm...

Chàng chợt phát hiện dòng chữ thảo của Tuyết Trâm viết trên mặt đất:

"Đúng ra Tuyết Trâm phải giết ngươi. Nhưng tay ta run, tim ta sẽ vỡ nát nếu như tự tay mình giết Quân Đạt. Quân Đạt, Tuyết Trâm đã đi, đi để trả lại cho ngươi những ngọn tiểu kỳ người đã vì Tuyết Trâm mà dâng cho sư thái. Đến lúc này Tuyết Trâm mới hiểu ra, chúng ta là hai kẻ có duyên nhưng không có nợ, âu đó cũng là định số khắt khe của ông tạo. Tuyết Trâm đã tạ Quân Đạt đã có lòng cứu tử Tuyết Trâm khỏi khí độc sương khuya nơi tuyết vực. Vĩnh biệt!"

Quân Đạt bồi hồi không sao tả được. Chàng ngỡ như mình vừa đánh mất một báu vật mà cõi nhân gian này chỉ có một không hai. Quân Đạt bất giác gào lớn:

- Trâm muội... Muội muội đi đâu?

Quân Đạt liền trở Thần Hành Quỷ Cước lướt đi. Chung quanh chàng chỉ có những vách đá dựng đứng cao sừng sững, nhưng không hiểu Tuyết Trâm sao có thể rời khỏi tuyết vực này được.

Chàng nhìn quanh:

- Nàng đã đi, nhưng đi đâu trong tuyết vực này chứ? Chẳng lẽ Tuyết Trâm đã tìm ra sinh lộ rời khỏi đây rồi bỏ đi?

Chàng lắc đầu.

Chợt Quân Đạt nghe tiếng rúc của Bạch Hạc Nhi trên đỉnh vực. Đến bây giờ, Quân Đạt mới nghĩ ra Tuyết Trâm có thể đã gọi Bạch Hạc Nhi đến đưa nàng lên khỏi miệng vực.

Chàng thở dài:

- "Nàng đã đi rồi, còn Quân Đạt thì chôn thân nơi tuyết vực này."

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Quân Đạt thì tiếng rúc của Bạch Hạc Nhi lại vang lên trên đỉnh vực. Liền sau tiếng rúc đó, một sợi dây được kết bằng dây leo thả xuống tận đáy vực. Bạch Hạc Nhi lại rúc lên một tiếng nữa như muốn nói lời từ biệt chàng.

Quân Đạt ngồi xuống, khoanh tay bó gối mà cảm nhận một nỗi lạc lõng, cô đơn đến lạnh người.

- o O o -